

Όμιλία τοῦ † Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμεντος
στὴν Ἐκδήλωσι «Εὐχαριστήρια 2019»
† Κυριακή, 7η Ὀκτωβρίου 2019 ἐκ. ἡμ.
Αἴθουσα Τελετῶν Β' Γυμνασίου Ἄνω Λιοσίων Ἀττικῆς

Πνευματικὴ Σκιαγραφία **Μακαριστοῦ Μητροπολίτου** **καὶ Πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ**

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

*Σεβασμώτατε,
Θεοφιλέστατε,
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες,
Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·*

Ὁ Χριστὸς μας στὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο βεβαιώνει ὅτι οἱ λόγοι Του «πνεῦμά ἐστι καὶ ζωὴ ἐστίν» (Ιω. ζ' 63). **Τὰ** θεῖα λόγια μεταγγίζουν πνεῦμα καὶ ζωή. **Ὁ** Θεὸς δίνει καὶ ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει, καὶ ἀνταποδίδει τὴν Εὐχαριστία του πρὸς τὸν Θεό. **Καὶ** λαμβάνει καὶ πάλι πιδ πλούσια δόση ἀγαθῶν, διότι ὁ Πλουσιόδωρος Τριαδικὸς Θεὸς μας μεταδίδει θεῖα δωρήματα ὅπου ὑπάρχει εὐφορο ἔδαφος εὐγνωμόνων ψυχῶν.

Μία τέτοια ψυχὴ, μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ εὐχαριστία, πὸ ἔλαβε θεῖα δωρήματα καὶ τὰ ἐπαύξησε γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν βοήθεια τῶν ἀνθρώπων, ἦταν αὐτὴ τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ.

Στὴν παροῦσα Ἐκδήλωση Εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπό του ζητήθηκε ἀπὸ τὴν ἐλαχιστότητά μου νὰ κάνω τὴν Ὁμιλία, πρᾶγμα τιμητικὸ, ὅπως καὶ δυσχερές. **Εἶναι** δύσκολο νὰ περιγράψω μίαν τέτοια προσωπικότητα ἔστω καὶ ἀδρομερῶς, στὰ

πλαίσια μιᾶς σύντομης παρουσιάσεως, ἀλλὰ ἐπικαλούμενος τὶς ἅγιες εὐχές του, ὅπως καὶ τὶς προσευχές σας, ἀποτολμῶ μία πνευματικὴ σκιαγραφία του, πολὺ πτωχὴ καὶ ἐλλειπῆ, ἀλλὰ πάντως εὐλαβῆ καὶ καρδιακῆ.

A. Μαθητεία

Ὁ ἀείμνηστος Πατέρας μας γεννήθηκε, ὡς γνωστόν, στὸ Ἄγρινο τὸ ἔτος 1935. **Καὶ** ἤδη ἀπὸ βρέφους, κατὰ τὴν μαρτυρία τῆς ἐπίσης ἀειμνήστου μητρὸς του κυρὰ-Παρθένας, ἔδειχνε ζωηρὰ τὴν κλήση του πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀφιέρωσή του στὴν Ἐκκλησία, χωρὶς κάποια ἰδιαίτερη πρὸς τοῦτο καθοδήγηση καὶ προτροπῆ.

Ἔνιωθε μέσα του, προφανῶς, ἰσχυρὴ τὴν παρόρμηση γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὸ Ἀπόλυτο, γιὰ τὸ Ἔσχατο. **Καὶ** τοῦτο δὲν εἶναι παράδοξο. **Διότι**, ἐφ' ὅσον πλασθήκαμε ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ ζωὴ σὲ κοινω-νία μαζί Του, τὸ θεμέλιο τῆς φύσεώς μας βρίσκεται στὸν ἐπέκει-να κόσμου. **Στὴν** ὑπαρξὴ καὶ στὸ εἶναι μας ὑπάρχει μία ἐσωτερικὴ δύναμη καὶ νοσταλγία, ποὺ μᾶς ἔλκει πρὸς τὸν Οὐρανό, πρὸς τὸν Θεό, πρὸς κάθε τι τὸ θεῖο. **Καὶ** ὑπάρχει σὲ αὐτὸ ἡ πιὸ μεγάλη γοη-τεία, ἐπειδὴ ὅ,τι εἶναι τοῦ Χριστοῦ εἶναι νέο, ἀγέραστο, ἀθάνατο καὶ αἰώνιο.

Αὐτὴ ἡ γοητεία εἶχε κατακτῆσει ἐξ ἀρχῆς τὸν νεαρὸ Δημήτρη, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἀμφιταλαντεύσεις πόθησε τὰ οὐράνια, τὶς θεῖες ἀναβάσεις, τὶς ὑπέρλογες πτήσεις, τοὺς ὑψηλοὺς ὄραματισμούς.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἦταν ποὺ τὸν σαγήνευσαν καὶ ἡ δίψα τῆς ψυχῆς του ἔσβηνε μόνον μὲ τὶς διηγῆσεις ἀπὸ τὰ Συναξάρια τους. **Ὁ Ἅγιος** Γεράσιμος Κεφαλληνίας τοῦ ἐνέπνεε ἀγάπη γιὰ τὴν ζωὴ τῆς ἀφιερώσεως, γιὰ τὸν Μοναχισμό καὶ τὴν ἄσκηση, γιὰ εὐλογημένες νίκες κατὰ τοῦ πονηροῦ, γιὰ θεῖα δόξα καὶ ἀφθαρσία.

Τὸ θαῦμα στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ δὲν εἶναι κάτι ἀφύσικο καὶ ἀπί-στευτο, ἀλλὰ μία ἐπενέργεια τοῦ Θεοῦ στὴν φύση καὶ τὴν ἱστορία, ὅταν οἱ συνθῆκες τὸ ἐπιτρέπουν, ὅταν δηλαδὴ ὑπάρχει πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη στὴν δύναμη καὶ τὴν ἀγάπη Του ἀπὸ πλευρᾶς ἀνθρώ-που. **Γι'** αὐτὸ καὶ στὴν περίπτωσή τοῦ κατὰ Θεὸν Πατρὸς ἡμῶν, ὁ ὁποῖος διακρινόταν πάντοτε ἀπὸ ἀταλάντευτη πίστη καὶ ἐμπιστο-σύνη στὴν δύναμη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, οἱ θαυμαστὲς διηγῆ-σεις καὶ τὰ θαυμαστὰ συμβάντα ἦταν κάτι τὸ οἰκεῖο καὶ προσιτό.

Κατὰ θεῖα Πρόνοια, μαθήτευσε ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον, μὲ διατή-ρηση ὅμως μακρᾶς σχέσεως, κοντὰ σὲ ἱερὲς προσωπικότητες πε-ρισσότερο ἢ λιγότερο γνωστὲς κατὰ τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ περασμέ-νου 20οῦ αἰῶνος (Γέροντες Φιλόθεο Ζερβάκο, Φιλόθεο Ἀγγελάκη,

Ἰερώνυμο Αἰγίνης, Εὐγένιο Λεμονῆ, Ἀμφιλόχιο Μακρῆ, Παῦλο Νικηταρᾶ, Ἀμβρόσιο Φροντιέρ, Γερόντισσα Μυρτιδιώτισσα τῆς Κλεισούρας, ἁγίους Ἱεράρχες Φιλάρετο Ρωσικῆς Διασπορᾶς, Γλυκέριο Σλατιοάρας Ρουμανίας κ.ἄ.). **Ἐπίσης**, σχετίσθηκε μὲ Μοναχικὰ κέντρα ἢ ἰδιαίτερες Μονῆς (Ἄγιον Ὕορος, Πάτμο, Αἰγίνα κ.λπ.), μὲ Πατέρες καὶ Μητέρες, καθὼς καὶ μὲ λαϊκοὺς καὶ λαϊκῆς εὐλογημένους ψυχῆς, ποὺ σμίλευσαν τὴν εὐπλαστὴ ψυχὴ του, ἄφησαν θεῖα ἴχνη καὶ τὸν πλούτισαν σὲ βιώματα ἀγαθὰ. **Γιὰ** τὸν λόγο αὐτό, πάντοτε ἔδινε ἔμφαση στὴν πράξη, στὸ βίωμα, καὶ ὄχι στὴν γνώση, τὴν πλούσια καὶ ἐξειδικευμένη, ἀλλὰ λειψή καὶ στερημένη ἐρείσματος στὴν ζωὴ.

Παράλληλα, ἦταν ἐκ φύσεως ἄνθρωπος ἐλεήμων καὶ εὐαίσθητος στὸν ἀνθρώπινο πόνο, μὲ ἔκδηλη ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα στοὺς πάσχοντες ἀπὸ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ νοσήματα, μὲ ἔμπρακτὴ φροντίδα ἰδίως γιὰ παιδιὰ καὶ ἡλικιωμένους.

Εἶχε ἀπὸ νέος ἀξιοθαύμαστη ὠριμότητα, κοινωνικότητα, αἴσθησι τοῦ ὠραίου καὶ καθαροῦ, τοῦ ἄρεσε ἢ φύση καὶ ἡ δημιουργία, ἦταν ἄνθρωπος μέτρου καὶ ἀξιοπρεπείας, ἁρμονίας, ἰσορροπίας καὶ χάριτος. **Εὐχάριστος** καὶ χαρωπός, προσεκτικὸς καὶ προσευχητικὸς καὶ μάλιστα ὡς πολὺ ἀγνὸς ἄνθρωπος ἦταν ἰδιαίτερα ἐπίμονος στὰ θέματα ἠθικῆς καθαρότητος, ἐφ' ὅσον γνώριζε ἀπ' ὅσα ἔβλεπε καὶ ἄκουγε πόσο ἐπιρρεπεῖς εἶναι οἱ ἄνθρωποι στὰ σαρκικὰ πάθη καὶ ἁμαρτήματα.

Προικίσθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ δυνατὸ χάρισμα λόγου, μὲ εὐφράδεια καὶ γλυκύτητα στὴν ἔκφραση, ὅπως καὶ δυναμικότητα, παραστατικότητα καὶ πειστικότητα.

Τοῦ ἄρεσε νὰ βρίσκεται καὶ νὰ διακονεῖ στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ἀναπολοῦσε πάντοτε μὲ νοσταλγία τὴν περίοδο ποὺ ἦταν Νεωκόρος στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας στὴν Νέα Χαλκηδόνα. **Τὸν** χαρακτήριζε τάξη καὶ εὐπρέπεια, καὶ ἐπιθυμοῦσε ἡ Λατρεία τοῦ Θεοῦ νὰ γίνεται μὲ εὐχάριστο καὶ ἀνάλαφρο τρόπο, σὲ χρονικὴ ἀγωγή μᾶλλον σύντομη, ὥστε νὰ τρέφει τὴν ψυχὴ χωρὶς νὰ καταπονεῖ τὸ σῶμα καὶ γενικῶς χωρὶς νὰ κουράζει καὶ νὰ προξενεῖ πληκτικότητα.

Ἡ εἰλικρινὴς προσπάθειά του γιὰ ἀφομοίωση καὶ ἐκπλήρωση ὅ,τι καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ συναντοῦσε καὶ λάμβανε σὰν τὴν μέλισσα στὸν ἀνθῶνα τὸν πνευματικὸ, τὸν ἔκανε νὰ ξεχωρίζει γιὰ τὴν λαμπερὴ καὶ καθάρια προσωπικότητά του, ποὺ σύντομα ἀποτελέσει πόλο ἔλξεως γιὰ πολλοὺς ἄλλους νοσταλγοὺς τῆς ἀληθινῆς Χριστιανικῆς ζωῆς.

B. Καθιέρωση – Πατρότητα

Οὐσιαστικά, ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι «ζωὴ ἐν Πνεύματι», πρόκειται γιὰ τὸν δρόμο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο-φορέα Αὐτοῦ στὴν πρόγευση τῆς αἰωνίου ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἀγάπης καὶ ζωῆς ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ. Ἐκκαριστὸς Πατέρας μας χαρακτηρίζε εὐστοχα τὴν δράση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς τὸ «ὀξυγόνο» τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς τὸ ὁποῖο αὐτὴ ἀσφυκτιᾷ, ὑποφέρει καὶ ἀργοπεθαίνει. Ἡ γνωστὴ φράση τοῦ πολὺ ἀγαπητοῦ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ τῆς Ρωσίας ὅτι: «Ὁ σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» τὸν ἐβρῖσκε ἀπόλυτα σύμφωνο, γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἐπανελάμβανε καὶ ἀνέφερε πολὺ συχνά.

Ἡ ὁδηγία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διανοίγει ὁδοὺς εὐλογημένες ἐκεῖ πού ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ σταματᾷ καὶ οἱ ἀνθρώπινες προσπάθειες φθάνουν πρὸ ἀδιεξόδου. Μόνον ὡς θεῖα ἐπενέργεια καὶ ὤθηση δύναται κάποιος νὰ χαρακτηρίσει ὅλα ὅσα συνδέονται μὲ τὴν ἐκλογή τῆς τοποθεσίας καὶ τὴν ἀνέγερση τοῦ Οἴκου, δηλαδὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς ἀπὸ τὸ 1961 καὶ ἐξῆς. Ὁ τότε λαϊκὸς ἀκόμη Δημήτριος καὶ μετ' ὀλίγον Μοναχὸς Κυπριανὸς ἔλαβε τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντός του π. Φιλοθέου τῆς Πάρου καὶ ἐξῆσε μιὰ σειρὰ ἀπὸ Θαύματα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἐμφανῆ καὶ ἀφανῆ, σχετικὰ μὲ τὴν ἴδρυση, ἀνάπτυξη, ἐπέκταση καὶ ἐξάπλωση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Οἱ Ἅγιοι ἔδειξαν ἅπειρες φορὲς τὴν πνευματικὴ παρουσία καὶ ἐπενέργειά τους καὶ ἀπέδειξαν τὴν θεῖα εὐαρέσκεια γιὰ τὴν πρωτοβουλία καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἐκλεκτοῦ τους π. Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποδύθηκε ὀλόψυχα στὴν Μοναχικὴ ζωὴ τῆς ἀφιερώσεως, στὴν ἰσάγγελο Πολιτεία, στὴν εὐλογημένη ζωὴ τῆς Μετανοίας, ἀφοῦ εἶχε κάνει ἀπὸ πρὶν μία ἱερὴ συμφωνία μὲ τὸν Θεό: ὅτι ἀπὸ τὴν Μονή, σὰν ἀπὸ βίγλα πνευματικὴ καὶ φάρο φωτεινὸ, θὰ καλοῦσε σὲ Μετάνοια τοὺς νέους πού θὰ ἔτρεχαν μὲ φόρα στὴν ὁδὸ τῆς ἀπωλείας, δηλαδὴ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν παθῶν.

Κάποιοι εἶχαν ἐκτιμήσει βαθύτατα τὴν ἀφιέρωση τοῦ π. Κυπριανοῦ καὶ τὴν συγκροτημένη προσωπικότητά του, ὅπως καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς του, τὴν ἱεροπρεπῆ μορφὴ του, τὸν ζῆλο καὶ τὴν κατὰ Θεὸν δραστηριότητα καὶ δημιουργικότητά του, ὥστε νὰ μὴν θέλουν νὰ τὸν ἀποχωρισθοῦν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν κάνουν Γέροντά τους· ὥστε νὰ βιώνουν ἀπὸ κοινού, ὑπὸ τὴν θεοφώτιστη καθοδήγησή του, τὴν Σταυρο-αναστάσιμη Μοναχικὴ ζωὴ, μὲ τὶς πνευματικὲς ἀνατάσεις ἀλλὰ καὶ τὶς σκληρὲς δοκιμασίες της.

Άλλοι, πάρα πολλοί, τόν εξέλεξαν για Πνευματικό πατέρα τους, όχι μόνον ἀπὸ κοντὰ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μακριά, προκειμένου νὰ καθοδηγοῦνται στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ πορεία τους, μέσα στὴν πάλη τῶν βιωτικῶν πειρασμῶν. Καὶ ὁ Θεὸς ἰδίως ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἔδειχνε «σημεῖα» αἰσθητὰ τῆς θείας εὐλογίας Του γιὰ τὴν βοήθεια τῶν προσφευγόντων στὸν ἄξιο Λειτουργό Του.

Κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη, πρὶν ἀπὸ μισὸ αἰῶνα, ὁ π. Κυπριανὸς ὡς Ἠγούμενος τῆς νεοσύστατης Μονῆς στὴν Φυλὴ καὶ ὡς Πνευματικός, φανέρωσε τὸ χάρισμα τῆς Πατρότητος ποὺ ἔλαβε παρὰ Θεοῦ καὶ καλλιέργησε πιστὰ καὶ ἀποδοτικὰ· μέσῳ αὐτοῦ ἀποκάλυπτε τὴν μεγάλη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν κάθε ἁμαρτωλὸ καὶ πονεμένο ἄνθρωπο, μὲ τρόπο θυσιαστικό, στὴν διακονία τῆς συμφιλιώσεως μὲ τὸν Θεὸ διὰ τῆς Μετανοίας καὶ τῆς ἐντάξεως στὴν κοινωνία Χάριτος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς θεῖο Ἔργαστήριο ἀγιότητος, τελεσιουργεῖ τὴν θεραπεία καὶ μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ, γιὰ νὰ τὸν καταστήσει οὐρανοπολίτη. Ὅμως, στὴν πορεία ὑπάρχει τὸ ἐμπόδιο τῆς ἁμαρτίας καὶ ὁ κάθε πιστὸς –ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ιδιότητά του– χρειάζεται καθοδήγηση μὲ σοφὸ, συνετὸ καὶ ἐνορατικὸ τρόπο ἀπὸ παθόντα καὶ μαθόντα τὰ θεῖα. Ἡ τελειοποίησις βέβαια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σταδιακὴ καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπὸ τὴν ἀγιότητα ἢ μὴ τοῦ κατὰ Θεὸν ὁδηγοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ μέτρο τοῦ ζήλου τοῦ προσερχομένου τέκνου-μαθητοῦ. Ὁ κατὰ Θεὸν Πατέρας ὅμως πρέπει νὰ γνωρίζει νὰ ἐνεργοποιεῖ, ὑποκινεῖ, ὑπανάπτει καὶ ἐμπνέει αὐτὸ τὸν ζήλο, καὶ παράλληλα νὰ ἀποκόπτει κάθε τι βλαπτικὸ καὶ πειρασμικὸ, ἐγωϊστικὸ καὶ παρεμποδιστικὸ τῆς πνευματικῆς προόδου. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι ἀπλὸς «παιδαγωγός», διδάσκαλος ἢ σύμβουλος ψυχικῆς ὑγείας, ἀλλὰ πνευματικὸς Γενέτης, ποὺ δίνει χαρισματικὰ/μυστηριακὰ ὑπαρξὴ καὶ ζωὴ ἐν Χριστῷ, ἐλευθερία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἄμεση ἀπόρροια τούτου, εἶναι ἡ συμμετοχὴ στὸ καθαυτὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, στὴν Θεία Εὐχαριστία. Ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μὲ τὸ Πανάγιο Αἷμα Του, λόγῳ τῆς ἀμέτρου Ἀγάπης Του, συνέτριψε μὲ τὴν θεία δύναμή Του τὸ «τριπλὸ τεῖχος» ποὺ χώριζε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Θεό, δηλαδὴ τὴν ἁμαρτία, τὸν θάνατο καὶ τὸν διάβολο, δὲν ἄφησε ἄλλο πιὸ ἀποτελεσματικὸ τρόπο γιὰ νὰ καταστήσει τὸν ἄνθρωπο μέτοχο τῶν θείων δωρεῶν Του ἀπὸ τὴν Θεία Κοινωνία. Διότι αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἀληθινὴ, ἀθάνατη καὶ αἰώνια ἔνωση μὲ τὸν Θεὸ καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἐτσι ἀποκτοῦμε «συγγένεια αἵματος» μὲ τὸν Θεὸ ἐν Χριστῷ, καὶ τὰ

μέλη τοῦ Σώματος Αὐτοῦ καθαίρονται, φωτίζονται, θεώνονται καὶ σώζονται.

Ἡ τεράστια ἔμφαση καὶ σημασία ποὺ ὁ Μακαριστὸς Πατέρας μας ἔδινε στὴν συνεχῆ Θεία Μετάληψη εἶναι γνωστή, διότι γνώριζε ἐκ πείρας τὴν θεραπευτικὴ καὶ ἀνακαινιστικὴ τῆς δράσης καὶ δύναμης, καὶ μέλημά του ἦταν αὐτὸς καὶ τὰ πνευματικὰ του τέκνα νὰ τρέφονται μὲ τὰ Ζωοποιᾶ Μυστήρια, ὥστε νὰ διατελοῦν ἐνωμένοι μὲ δεσμοὺς ἀκαταλύτους μὲ τὸν Θεὸ καὶ μεταξύ τους· καὶ ἐπίσης νὰ προστατεύονται καὶ σώζονται ἀπὸ τὶς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐνα ἐξέχον γνώρισμα στὴν διακονία του ἀποτελοῦσε τὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως, μὲ τὸ ὁποῖο στολιζόταν, ἓνα δυσεύρετο καὶ σπάνιο χάρισμα, τόσο ὅμως ἀπαραίτητο καὶ σημαντικό στὴν Ὁμολογία τῆς Πίστεως καὶ γενικὰ στὴν βίωση καὶ ἐφαρμογὴ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. **Ἐ**τσι ἦταν θαυμαστὴ ἢ προνοητικότητα καὶ ἐτοιμότητά του στὴν ἀντιμετώπιση κάθε περιστάσεως, ἢ ἔμφαση ποὺ ἔδινε στὴν λεπτομέρεια, ἀλλὰ καὶ ἡ παράβλεψη πραγμάτων ἐκεῖ ποὺ χωροῦσε οἰκονομία καὶ συγκατάβαση, ἢ μὲ κάθε τρόπο προώθηση καὶ ὑποβοήθηση τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας ὅπως καὶ τῆς προόδου καὶ βοηθείας κάθε πιστοῦ, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία, τὴν θέση, τὴν ἐπίγνωση καὶ τὴν κατάστασή του. **Ἐ**ἶχε μία προσαρμοστικότητα ἀξιοθαύμαστη καὶ γνώριζε πότε νὰ ἐφαρμόσει ἀκρίβεια καὶ αὐστηρότητα, πότε καὶ πῶς νὰ εἶναι ἀπαιτητικός, ἀλλὰ καὶ πότε νὰ φιλοτιμήσει, νὰ ἐπιδοκιμάσει, νὰ φιλοδωρήσει, νὰ φιλοφρονήσει καὶ γενικὰ νὰ τιμήσει τὸν ἄλλον. **Ὅ**πως ἐπίσης καὶ σὰν ὑπεύθυνος Ποιμένας προσπαθοῦσε νὰ ἐξεύρει τρόπους γιὰ προσαρμογὴ τοῦ λειτουργικοῦ προγράμματος τῆς Μονῆς ὄχι μόνον γιὰ τὴν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τῆς Μοναχικῆς Ἀδελφότητος, τὴν ὁποῖαν καὶ διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ «ἀβάτου» εἶχε διασφαλίσει καλῶς, ἀλλὰ καὶ τῶν λαϊκῶν πιστῶν καὶ προσκυνητῶν στὸν χῶρο τοῦ Προσκυνηματος Αὐτῆς.

Ἐἶναι ἐπίσης ἀξιοσημεῖο τὸ χάρισμα ποὺ εἶχε ἀκόμη καὶ σὲ στιγμὲς εὐχάριστης χαλαρώσεως, ὅταν βρισκόταν σὲ οἰκεῖο περιβάλλον μὲ δικά του πρόσωπα, πῶς ἀκόμη καὶ τότε δὲν ἐπέτρεπε νὰ ἐπικρατήσει ἓνα πνεῦμα ἐπίμονης ἀστειότητος ἢ ἐλαφρότητος, ἀλλὰ ἐξεύρισκε τρόπους ποὺ ὀδηγοῦσε πάντοτε μὰ πάντοτε σὲ κάτι τὸ οἰκοδομητικὸ καὶ ψυχοφελές. **Ἄ**ν καὶ εὐχάριστος στὴν συναναστροφὴ ἄνθρωπος, μὲ χαμόγελο καὶ εὐγένεια καὶ ὄχι μὲ ὕφος στρυφνὸ, παγερὸ καὶ αὐστηρὸ, δὲν ξέφευγε οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ ὁμήγυρή του σὲ θέματα ἄσχετα καὶ κοσμικά, ἢ πολὺ περισσότερο σὲ ἀργολογίες, κατακρίσεις καὶ παρεξηγήσιμες περιττολογίες καὶ

ἀστειολογίες. Ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ ἀρνητικὰ συμπεράσματα σχετικὰ μὲ τοὺς λόγους καὶ τὶς πράξεις ἄλλων, μετέβαινε ἐπιδέξια στὴν ἐξαγωγή θετικῶν συμπερασμάτων γιὰ τοὺς ἀκούοντας, προκειμένου νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ παρόμοιες δυσάρεστες καταστάσεις.

Ἄν πάλι κάποτε ξέφευγε σὲ λόγια ἢ σὲ λογισμοὺς ποὺ τὸν ἐπιβάρυναν μέσα του, γνωρίζουμε ὅτι ἦταν τόσο εὐαίσθητος ποὺ ἀναζητοῦσε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ τὸν Πνευματικό, τὸν νῦν Σεβασμ. κ. Κυπριανὸ καὶ τότε Ἱερομόναχο καὶ Πνευματικὸ τῆς Μονῆς, ὥστε νὰ ἐξαγορευθεῖ ἐν ταπεινώσει καὶ συντριβῇ αὐτὸ ποὺ θεωροῦσε ἐπαχθὲς ἐμπόδιο (!), προκειμένου νὰ δυνηθεῖ τὴν ἄλλη ἡμέρα νὰ κοινωνήσῃ τὰ Ἅγια Δῶρα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀκατάκριτα.

Γ. Ὁμολογία - Ἐγκαρτέρηση – Κληρονομία

Ἡ ἱστορία τῆς Μονῆς μας περιλαμβάνει ἓναν πάρα πολὺ σημαντικὸ σταθμὸ, τὴν ἀπομάκρυνση - ἀποτείχιση ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Καινοτόμους Οἰκουμενιστές, καὶ τὴν ὑπαγωγή στὴν Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου τὸ ἔτος 1969, πρὶν ἀπὸ 50 ἀκριβῶς ἔτη.

Ἡ γενναία καὶ ὁμολογιακὴ ἐκείνη πράξη πραγματοποιήθηκε προφανῶς μὲ θεία ἐμπνευση καὶ ἐνίσχυση. **Ὁ** τότε Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Κυπριανὸς ὑπάκουσε στὴν θεία προτροπὴ χωρὶς δισταγμὸ καὶ χωρὶς ἀνθρώπινους ὑπολογισμοὺς, ἀναστολές καὶ ἀποτρεπτικὲς ἐπιφυλάξεις. **Ἐ**πρόκειτο γιὰ ἓνα ἰδιαίτερα σημαντικό καὶ καθοριστικὸ βῆμα ὡς πρὸς τὴν συνέχεια τῶν πραγμάτων στὰ καθ' ἡμᾶς μὲ πολλαπλὲς προεκτάσεις καὶ ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὴν μαρτυρία τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἡ ἐκκλησιολογικῆς φύσεως αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται μὲ τὴν Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμιση τοῦ 1924, πρὶν ἀπὸ 95 χρόνια, εἶχε τότε ἀποθρασυνθεῖ ἐπὶ πατριαρχίας τοῦ Ἀθηναγόρου, μετὰ μάλιστα τὸν ἐπίσημο ἐγκαινισμὸ τῶν σχέσεων μὲ τὸν Παπισμὸ τὸ 1964 καὶ τὴν λεγομένη «ἄρση τῶν ἀναθεμάτων» ποὺ ἐπακολούθησε. **Οἱ** Οἰκουμενιστὲς ἔφθασαν ἤδη ἀπὸ τότε σὲ τέτοια ἀνεπίτρεπτη ἐγγύτητα καὶ κοινωνία μὲ τοὺς ἑτεροδόξους αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἄλλοθρήσκους, ὥστε δίκαια νὰ θεωροῦνται πλήρως ἀκοινωνῆτοι ἀπὸ μέρος τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, σύμφωνα μὲ τὴν Πατερικὴ, Κανονικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοση καὶ Διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γιὰ παράδειγμα, ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὀρίζει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὅτι ὅποιοι προσθέτουν ἢ ἀφαιροῦν κάτι στὴν διδασκα-

λία τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας, αὐτοὶ νὰ παραδίδονται στὸ ἀνάθεμα. Ὅπως καὶ ὅσοι ὑποτιμοῦν/περιφρονοῦν ὅποια-δήποτε Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση καταγεγραμμένη ἢ προφορική. Ἄρα λοιπὸν ἐπειδὴ δὲν χωρεῖ στὰ τῆς Πίστεως συγκατάβαση, ὀρθῶς καὶ θεαρέστως πράττει ὁποῖος διακόπτει τὴν κατάκριτη καὶ φθοροποιὸ κοινωνία μὲ τοὺς φιλαίρετικούς καὶ ἀποστάτες Οἰκουμενιστές, ὅπως φυσικὰ καὶ μὲ ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν συμφωνοῦν μὲ τοὺς Οἰκουμενιστές, ἀλλὰ παραμένουν ἐγκλωβισμένοι στὴν κατάκριτη κοινωνία μαζί τους.

Ἐκτοτε λοιπὸν ἡ Μονὴ μας συνέχισε τὸν Ὁμολογιακὸ Ἀγῶνα Πίστεως, χωρὶς βεβαίως ὁ θεάρεστος ζῆλος νὰ ἔρχεται σὲ κάποια ἀντίθεση μὲ τὸ γνήσιο Ἐκκλησιαστικὸ ἦθος καὶ τὴν Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐδῶ ἴσχυε ἡ διάκριση ποὺ προαναφέραμε, ὥστε νὰ ἀκολουθεῖται ἡ βασιλικὴ ὁδὸς μεταξὺ τῶν ἄκρων ἀνοχῆς/δικαιολογήσεως τῆς αἰρέσεως, καὶ ἐνὸς ὑπέμετρου καὶ πικροῦ ζηλωτισμοῦ μὲ φανατικὲς ἀπολήξεις· αὐτὸς ἀνέκαθεν μόνον σύγχυση προξενοῦσε μὲ τὶς ἀπολυτοποιήσεις καὶ ἀγκυλώσεις του καὶ συνέβαλε στὴν διάσταση καὶ ὄχι στὴν προσέγγιση τῶν Ὁρθοδόξων ἐκείνων δυνάμεων, οἱ ὁποῖες θὰ μπορούσαν ἀπὸ κοινοῦ νὰ συνεισφέρουν στὴν κατὰ Θεὸν ἀντιμετώπιση τῆς αἰρέσεως, ὅπως καὶ στὴν ἀνάπτυξη καὶ κραταίωση τῆς Παρεμβολῆς καὶ Παρατάξεως Κυρίου.

Σὲ αὐτὸν τὸν Ἀγῶνα ἡ συμβολὴ τοῦ Μακαριστοῦ Πατρὸς ἡμῶν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 1979, πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια, εἶχε ἤδη χειροτονηθεῖ στὸ Πάτριον Ἀρχιερεὺς, ἦταν καὶ πάλι ἰδιαίτερα σημαντικὴ καὶ ἀξιοπρόσεκτη. Ὁ κατὰ Θεὸν Γέροντάς μας καὶ ὡς Ἀρχιερέας παρέμενε ὄντως Πατέρας, ὅπως συνέχισαν νὰ τὸν ἀποκαλοῦν τὰ Πνευματικὰ τέκνα του, διότι δὲν ἐμποροῦνταν ἀπὸ τὴν νοοτροπία τοῦ «διοικητοῦ» καὶ ἐξουσιαστοῦ, ἂν καὶ εἶχε βεβαίως ἐξοχα ὀργανωτικὰ χαρίσματα. Ἐξακολούθησε τὴν ἐπιτέλεση τῆς πνευματικῆς διακονίας του, μόνον ποὺ αὐτὴ σταδιακὰ ὅλο καὶ αὔξανε καὶ ἐπεκτεινόταν καὶ τὸν ἐπιφόρτιζε μὲ περισσότερες καὶ δυσκολότερες εὐθῦνες καὶ ὑποχρεώσεις.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἔδινε πολὺ μεγάλη σημασία καὶ ἔμφαση στὴν Ἱεραποστολικὴ μαρτυρία καὶ ἀνάπτυξη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχει ὑπὸ τὴν πνευματικὴ του ἐπιστασία Κοινότητες, Μονὲς καὶ Ἐνορίες σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς Ἠπείρους τοῦ κόσμου, ὅπως καὶ στὶς Διορθόδοξες σχέσεις μὲ τοὺς Ἀδελφοὺς Ρουμάνους καὶ Βουλγάρους τοῦ Πατρίου, καὶ τοὺς Ρώσους τῆς Διασποράς. Ἦταν τόσο οἱ κόποι καὶ οἱ θυσίες του στοὺς τομεῖς αὐτοὺς, μὲ συνεχῆ ταξίδια, συναντήσεις, προσφορὲς καὶ βοήθειες πνευματικὲς καὶ ὕλι-

κές, ὥστε νὰ μὴν δύνανται οὔτε καὶ νὰ περιγραφοῦν καὶ κυρίως οὔτε καὶ νὰ ἐκτιμηθοῦν δεόντως. **Β**εβαίως στὴν ἐπιτέλεση καὶ ἐκπλήρωση τῶν διακονιῶν αὐτῶν ἢ συμβολὴ καὶ συμπαραστάση τῶν καλῶν ἐκείνων τέκνων καὶ συνεργῶν, ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἔστειλε, ἦταν πέραν καὶ ἀπὸ αὐτονόητη καὶ πασιφανῆς.

Τοῦτο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν λοιπὴ δημόσια ἔκφραση καὶ πραγμάτω-ση τῶν ὑψηλῶν του στόχων καὶ ὁραματισμῶν ἐν σχέσει μὲ προσεγ-μένο ἐκδοτικὸ ἔργο φυλλαδίων, περιοδικῶν καὶ βιβλίων, παραγωγὴ ὀπτικο-ακουστικοῦ ὕλικου, διοργάνωση καὶ διεξαγωγὴ συγκεν-τρώσεων, συνάξεων καὶ ἐκδηλώσεων ποικίλου πνευματικοῦ καὶ ἀντι-αιρετικοῦ περιεχομένου. **Ῥ**οὐ αὐτὰ τὰ ἀπαιτητικὰ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔργα πραγματοποιήθηκαν μὲ τὴν θεία βοήθεια δι' εὐχῶν του, μὲ τὴν ἐπιστασία καὶ ἐπιμονή του, ὅπως καὶ τὴν ἐνεργὸ ἔως ἔξαντλήσεως σωματικὴ καὶ οἰκονομικὴ συνδρομὴ του.

Πῶς νὰ λησμονηθεῖ παράλληλα ἡ ἴδρυση Μονῶν καὶ Μετοχί-ων, ἡ φροντίδα του γιὰ τὸν Ἀνδρικό καὶ Γυναικεῖο Μοναχισμό, τὰ κοσμήματα οἰκοδομῆς ψυχῶν, ὅπως καὶ κτηρίων, ποὺ ἀναλώθηκε γιὰ τὴν διαμόρφωση καὶ συντήρησή τους καὶ γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς συνεχείας καὶ διαρκείας τους; **Ἐ**πίσης ἡ φροντίδα καὶ μέρι-μνά του γιὰ τὴν στήριξη τῶν οἰκογενειῶν, γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν νέων, γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν ἡλικιωμένων, γιὰ τὴν παρηγο-ρία τῶν θλιβομένων καὶ μάλιστα τῶν χειμαζομένων ἀπὸ τὶς πει-ρασμικὲς ἐπῆρειες τοῦ ἀρχεκάκου διαβόλου;

Ἡ γενικὴ αἴσθησις γιὰ ὅσους γνώρισαν τὸν ἀείμνηστο Μη-τροπολίτη Κυπριανὸ ἦταν ὅτι συνδύαζε ζηλευτὰ χαρίσματα, δια-τηρῶντας τὴν μετριοπάθεια καὶ ταπεινώση, καὶ καλλιεργῶντας τὴν εἰς βάθος ἐργασία, τὴν πνευματικὴ πρόοδο, ἰσορροπία καὶ ἀνάπτυξη. **Ἡ** ἐντύπωση ποὺ προξενοῦσε ἀπὸ τὴν ἐξάσκηση τῆς Πατρικότητός του, ἀπὸ τὴν θωριά του, ἦταν μποροῦμε νὰ ποῦμε μοναδική, σαγηνευτικὴ, ἐπιβλητικὴ, καὶ σίγουρα ἀμίμητη καὶ ἀναντικατάστατη.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ λέγουμε ἐδῶ δὲν ἴσχυε γιὰ ὅλους, ἀλλὰ γιὰ ἐκείνους ποὺ τὸν προσέγγιζαν καλοπροαίρετα. **Δ**ιότι ὁ πειρασμὸς τὸν ἐπιβουλεύοταν ὡς ἀνατροπέα τῶν πονηρῶν μεθοδειῶν του, καὶ οἱ κακότροποι ἄνθρωποι ἀκόμη καὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τὸ χειρότερο ἀκόμη καὶ ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντός του, προσπα-θοῦσαν νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν ἢ καὶ νὰ τὸν βλάψουν. **Κ**αὶ κά-ποιοι, ὅπως γνωρίζουμε, παραχωρήσει Θεοῦ εἶχαν κατορθῶσει ἐν μέρει τὸ ἀνόσιο ἔργο τους στὴν ἐπίτευξη τῶν βλαπτικῶν σκοπῶν τους· μὲ ἀποτέλεσμα ὡς εὐαίσθητο ἄνθρωπο νὰ τὸν πλήξουν καὶ

νὰ τὸν πονέσουν σοβαρά, χωρίς φυσικὰ νὰ νικήσουν τὴν συγχωρητικότητα καὶ μεγαλοφροσύνη του· ὅμως οἱ κόποι καὶ οἱ ἀπογοητεύσεις τὸν λύγισαν ἀνθρώπινα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταπέσει ὡς πρὸς τὴν ὑγεία του σχετικὰ νέος καὶ νὰ δοκιμάσει ἐν τέλει τὴν ὀδυνηρὴ ἐμπειρία τῆς μακρᾶς ἀσθενείας του, στὴν ἀπόλυτη σιγή τοῦ κελλίου του, μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας, στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ ποὺ πιστὰ ὑπηρετήσε καὶ λάτρευσε, ὅπως καὶ τῶν Πνευματικῶν του τέκνων ποὺ ἀγάπησε καὶ ἀγαπήθηκε, ἕως ὅτου παρέδωσε τὴν καθαρμένη ψυχὴ του στὸν Πλάστη καὶ Σωτῆρα του τὸν Μάιο τοῦ 2013.

* * *

Ἡ ὅλη πορεία καὶ μαρτυρία του ἦταν σαφῶς ἐξαιρετικὴ, ἂν καὶ βέβαια ἡ ἀπόλυτη ἐξιδανίκευση θὰ ἦταν κάτι τὸ ὑπερβολικὸ, ἀφοῦ τέλειος κατὰ πάντα καὶ ἀναμάρτητος εἶναι μόνον ὁ Σωτῆρας καὶ Λυτρωτῆς μας. **Ὁ** Μακαριστὸς Πατέρας μας στὴν ὅλη διαδρομὴ του, σὲ πολυτάραχη μάλιστα ἐποχὴ ἰδίως ἐντὸς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, εἶναι πιθανὸν νὰ περιέπεσε καὶ σὲ σφάλματα, ἀλλὰ ὄχι μὲ σκοπὸ νὰ βλάψει ἄλλους ἢ νὰ προξενήσει κάποιο κακὸ στὴν Ἐκκλησία. **Ἀ**πὸ λάθος ἐκτιμήσεις μπορεῖ κάποτε νὰ προκύψουν ἀκόμη καὶ ὄχι καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἐν τούτοις, αὐτὸ νομίζουμε ὅτι δὲν μειώνει τὴν θαυμαστὴ ἀξία του. **Ὁ** Μισθαποδότης Κύριός μας ἔχουμε τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸν ἀναπαύει ἐν Σκηναῖς Δικαίων, γιὰ ὅσα ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ἀγίου Ὄνομάτος Του ἐμόχθησε, γιὰ ὅσα οἰκοδόμησε, δημιούργησε καὶ ἄφησε πίσω του πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἱεροῦ ἔργου, γιὰ ὅσους ἀπειράριθμους εὐεργέτησε ποικιλότροπα, πνευματικὰ καὶ ὑλικά.

Ὁταν μία τέτοιας ἐμβέλειας καὶ ἀξίας προσωπικότητα ἀπέλθει ἀπὸ τὸ προσκήνιο, εἶναι ὅπως γίνεται κατανοητὸ πάρα πολὺ δύσκολο γιὰ τὴν ὅποια διάδοχη κατάσταση νὰ ἀναπληρώσει ἐπαρκῶς τὰ ἐλλείποντα. **Ὁ**μως, στὴν περίπτωσή μας εἶχε καὶ αὐτὸ προβλεφθεῖ ἀπὸ τὴν Θεία Πρόνοια, διότι ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν δημόσια δράση τοῦ Μακαριστοῦ Πατρὸς ἡμῶν ἦταν ὡς γνωστὸν σταδιακὴ, καὶ ἔγινε μὲ τέτοιον τρόπο καὶ σὲ τόση διάρκεια χρόνου, ὥστε ἡ μετάβαση νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ὁμαλὴ καὶ κατανοητὴ.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔργο στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, ὑπὸ τὸν νῦν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Κυπριανό, ἀκόμη καὶ στὸν εὐρύτερο ἐκκλησιαστικὸ χῶρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας καὶ τῆς Ἱεραποστολῆς, συνεχίζεται δόξα τῷ ἀγίῳ Θεῷ καὶ δι' εὐχῶν τοῦ ἀειμνήστου Πατρὸς ἡμῶν ἱκανοποιητικὰ, ὅπως καὶ ἡ

ζωὴ καὶ πορεία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας ὑπὸ τὸν Καθηγούμενο Ἀρχιμ. π. Θεοδόσιο. **Μ**πορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει ἐκεῖνη ἡ ἔνταση ἡ παλαιότερη, ἐκεῖνος ὁ ρυθμὸς καὶ ἐκεῖνη ἡ αἴγλη καὶ ἡ κίνηση, τὰ ὁποῖα ὀφείλονταν στὴν σωματικὴ παρουσία καὶ δράση τοῦ Μακαριστοῦ. **Ὅ**μως, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔργο ἐμποδίζεται ἢ βλάπτεται καίρια, ἂν καὶ ἡ φυσικὴ φθορὰ τῶν βασικῶν στελεχῶν συνεχείας τοῦ ἔργου εἶναι καὶ αὐτὴ παροῦσα καὶ αἰσθητὴ. **Γ**ιὰ ὅσους ἔχουν ἀσκημένα πνευματικὰ αἰσθητήρια, ἡ πνευματικὴ παρουσία τοῦ ἀειμνήστου Πατρὸς ἡμῶν εἶναι ὄρατὴ καὶ ἐμπνέει σὲ ὅσα χρειάζονται. **Οἱ** κατευθυντήριες γραμμὲς τοῦ ὑπάρχουν καὶ οἱ διδαχὲς καὶ προτροπές του, ὅπως καὶ τὸ παράδειγμά του, παραμένουν ζωντανὰ σὲ ὅσους θέλουν νὰ προσέξουν.

Ὅμως, τίθενται τὰ ἐρωτήματα: **Τί** πράττουμε; **Πῶς** ἀνταποκρινόμαστε; **Αὐτὸ** εἶναι κάτι σοβαρὸ ποὺ κρίνει καὶ δοκιμάζει τὴν πνευματικὴ μας ὀριμότητα. **Παραμένουμε** νήπιοι πνευματικὰ ἔχοντας ἀνάγκη συγκεκριμένης χειραγωγίας γιὰ νὰ ποιήσουμε τὰ αὐτονόητα, ἢ ἔχουμε ἐνηλικιωθεῖ ὥστε ἐμπνεόμενοι ἀπ' ὅ,τι καλὸ ἐναπετέθη μέσα μας ἀπὸ παλαιὰ νὰ τὸ καλλιεργοῦμε καὶ αὐξάνουμε, γιὰ νὰ συνεχίζεται τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ διευκολύνεται ἡ πρὸς Οὐρανὸν πορεία μας;

Εἴμαστε προσκολλημένοι στὸ γράμμα ἀδυνατώντας νὰ διακρίνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὶς τρέχουσες περιστάσεις καὶ μὴ θέλοντας πεισματωδῶς νὰ ἀποδεχθοῦμε τὴν πραγματικότητα, ἢ ἐπικεντρωνόμαστε στὸ πνεῦμα ὅσων μετέδιδε ὁ Μακαριστός, προκειμένου νὰ προσαρμοζόμαστε κατὰ τὶς ἀνάγκες καὶ προκλήσεις τοῦ παρόντος, διαφυλάσσοντας τὰ οὐσιώδη καὶ ἀπαραίτητα;

Ἀποδίδουμε καρποὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἢ χάνουμε καὶ αὐτοὺς ποὺ ἔχουμε;

Εἴθε ἡ πορεία μας νὰ μὴν εἶναι σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν δική του, ἀλλὰ νὰ μοιάζει ἔστω καὶ λίγο, γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦμε πράγματι γνήσια τέκνα του ἐν Κυρίῳ· νὰ τὸν ἀναπαύουμε ὅσο τὸ δυνατόν καὶ νὰ μὴ τὸν στενοχωροῦμε καὶ ἀπογοητεύουμε, ὥστε νὰ μὴ τὸν ντροπιάσουμε ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ, ἀλλὰ νὰ ἀξιωθοῦμε μαζί του τὴν αἰώνια συνοίκηση στὴν διαμονὴ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἐν τῇ Οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἀμήν!**

Σᾶς εὐχαριστῶ!

+

*Τῶ δὲ Θεῶ
δόξα καὶ εὐχαριστία!*